

lade det blive staaende ved det hidtil Gamle og Brogede et Aar eller to, indtil Ministeriet kan forelægge os nye Oplysninger og da derpaa bygge et nyt Lovforslag. Jeg skal nu med Hensyn til Lovens Enkeltheder iøvrigt ikke komme ind paa selve Sagen; jeg skal blot bede om under de senere Overvejelser at faae taget i Betragtning Ordene i § 36 „den blotte Besiddelse“, ligesaa — det er et Par Spørgsmaal, jeg lægger særlig Vægt paa — i § 46 Ordene „hidtil upaatakt“ uden Ansørelse af Tidsbestemmelse. Jeg kunde anføre en Række af enkelte Bestemmelser, men jeg tør ikke trætte det høie Thing med saadanne Indvendinger. Jeg haaber at skulle faae Høre ogsaa hos de Mænd, der blive valgte til specielt at undersøge Sagen, hvis jeg senere har en eller anden Grundning at gjøre; thi hvor meget det end kunde interessere mig at faae Lov dertil, vil min Tid dog ikke tillade mig senere at kunne befatte mig videre med Lovforslaget, og jeg har derfor ikke kunnet undlade at fremsætte de Udtalelser, jeg her har tilladt mig at fremsætte.

Ueth: Jeg skal ikke opholde det høie Thing længe. Hvad jeg har at sige idag, er kun nogle Bemærkninger til det Foredrag, som vi igaar hørte af den høitærede Indenrigsminister. Meget af, hvad jeg havde at sige, er allerede fremsført af de to ærede Talere (Tramp og Berg), som før mig have haft Ordet idag, og jeg vil derfor hovedsagelig i de Punkter, jeg nærmest skal komme til at omtale, kunne henholde mig til dem, hvorfor jeg skal kun fremsætte ganske enkelte Bemærkninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Bestemmelsen af dansk Søterritorium, da vil det, naar det skal anvendes fra det Standpunkt, som ligger mig nærmest, efter min Ansørelse være aldeles nødvendigt, at der bliver indsat en Bestemmelse om Grændsen for dansk Søterritorium ved denne Lov, for at det skal blive muligt, at saadanne Sager, som maatte blive reiste efter denne Lov, kunne finde en endelig Paaløsende ved Domstolene. Jeg tillod mig igaar at paavise, hvad der allerede er paavist af Kommissionen, men hvad jeg yderligere kunde dokumentere, at Loven af 9de Marts 1872 har ført til en saadan Tilstand, at man ved Domstolene saa at sige hverken veed ud eller ind, en Tilstand, der endog saa er af den Bestaffenhed, at en Mand den ene Gang har kunnet blive idømt Straf og den anden Gang frifunden for Brugen af eet og samme Vaad. En saadan Tilstand eller en lignende forekommer mig meget let vil kunne fremkomme, dersom man ikke ved denne Lov faar indsat en Bestemmelse om Grændsen for dansk Søterritorium. Dersom man overhovedet vil gaa til de Forbud og Straffebestemmelser, som Loven indeholder, eller til Bestemmelser af lignende Art, hvorledes skal saa en Domstol, nem-

lig naar en Sag kommer for, kunne sige: „Ia dette Redskab skal Fiskeren straffes for at have brugt“ naar Domstolen ikke med Sikkerhed i Lovstilfælde kan sige, om han har befundet sig paa dansk Søterritorium eller ikke, da han benyttede det. Betingelsen for at straffe ham er, at han har befundet sig paa dansk Søterritorium; men naar man ikke kan sige, hvor det danske Søterritorium er, er det næsten umuligt at faae en paalidelig retslig Afgjørelse i saadanne Tilfælde, og man kommer let til den Tilstand, at faae modsættende Domme — ligesom i det andet Tilfælde, jeg nævnte, saaledes at een Underdommer maasse følger den høitærede Indenrigsminister og mener, at dansk Søterritorium gaar 1 Mil ud fra Kysten, og en Anden finder, at Kommissionen har Ret, at det kun gaar $\frac{3}{4}$ Mil ud fra Kysten og desl. Den høitærede Indenrigsminister stillede igaar i Spidsen for sine Betragtninger den Hovedgrundsaetning, at Omforgeren for Fiskeriets Bevarelse for Fremtiden maatte være af afgjørende Betydning med Hensyn til de Forhold, her omtales. Deri kan jeg saa fuldkomment samstemme med den høitærede Indenrigsminister; men naar man i dette Lovforslag gaar til at forbyde Redskaber, som ikke have været forbudne, og anfører derfor bestemte Grunde, saa kommer det jo an paa, om disse Grunde i Virkeligheden ere af den Bestaffenhed, at de fyldestgjørende motivere et saadant Forbud; det er Spørgsmaalet, og det er det, som skulde være undersøgt. Det ærede Medlem, som havde Ordet før mig, pointerede ligeledes meget stærkt, at det paa ingen Maade var oplyst og at man saaledes vel neppe støttet paa det, der hidtil er oplyst, kunde forsvare at gaa til saadanne Forbud, naar man ikke vidste, om de i Virkeligheden vare hensigtsmæssige eller ikke. — Den høitærede Indenrigsminister yttrede igaar ligeoverfor de Bemærkninger, som jeg havde fremfat om, at det, som kunde tilintetgøres af Fiskeenglen, Æg og Deslige ved Menneskenes Foranstaltninger, synes at være saa overordentlig Lidt lige overfor, hvad Naturkræfterne paa forskjellig Maade tilintetgjøre, at selv om man stod lige overfor 90 pCt. paa den anden Side, som gik tabt, saa var det en endnu stærkere Opfordring til, at man maatte spare og frede. Det er en Betragtning, som jeg ikke ganske kan følge, og som jeg ikke tror, er rigtig. Betingelsen for saadanne Forbud, Ledsaagede af Straffe, som gaa ud paa, at man skal spare, maa dog være den, at det kan hjælpe Noget at spare. Dersom det hverken gjør fra eller til, dersom det i Virkeligheden ikke har nogen kjendelig Indsyndelse paa Fiskebestanden, hvad enten man sparer eller ikke, saa forekommer det mig, at der heller ingen rimelig eller bespøjet Grund kan være dertil. Den høitærede Minister bemærkede fremdes — om jeg opfattede ham ret — at det var et Spørgsmaal, om naturvidenskabelige Bestem-